

Most pedig azt, amit a bevonuló katonák énekelnek:

Édesanyám, édesanyám, csak az a kérésem,
Cifra ruhát, honvéd ruhát csináltasson nékem,
Cifra ruhát, ej, haj, ezüst gombot rája,
Ugy illik, illik, illik, úgy illik, illik, illik
A honvéd bakára!

Kinek a katonái szeretnétek lenni, gyermekek? Énekeljük
el a Horthy Miklós katonája című dalt is!

Horthy Miklós katonája vagyok
Legszebb katonája,
Vígán élem katonaéletem,
Nincsen gondom másra,
Menefelek káplár úr szavára,
Ugy gondolok az én violámra,
Horthy Miklós katonája vagyok,
Legszebb katonája!

Bemutattátok gyermekeim tudástokat, értelmi fejlődés-
ket. Most térjünk át az érzelmi részre: mutassátok be mikről
beszélgettünk az év folyamán — költeményekben!

Kit szerettek legjobban a jó Isten után, gyermekek? Miért
szereti minden ember legjobban a szüleit, szülei közül is első-
sorban édesanyját? Hogyan állított Petőfi emléket jó szülei-
nek költészetében?

(Szavalat.)

ISTVAN ÖCSÉMHEZ.

Hát hogy mint vagytok otthon, Pistikám?
Gondoltok-e úgy néha-néha rám?
Mondjátok-e, ha estebéd után
Beszélgetéstek meghitt és vidám,
Mondjátok-e az est óráinál:
Hát a mi Sándorunk most mit csinál?
És máskülönben hogy van dolgotok?
Tudom, sokat kell fáradoznotok.
Örök törődés naptok, éjeteik,
Csakhogy szűkecskén megélhesetek.
Szegény atyánk! Ha ő úgy nem bízik
Az emberekben: jégre nem viszik.
Mert ő becsületes lelkű, igaz:
Azt gondolá, hogy minden ember az.
És e hitének áldozatja lett,
Elveszte mindent, amit keresett.
Szorgalmas élte veritékinek
Gyümölcsseit most más emészti meg.
Mért nem szeret úgy engem Istenem,

Hogy volna mód sorsán enyhítenem?
 Agg napjait a fáradástul én
 Mily édes-örömet fölmenteném.
 Ez fáj nekem csak, nyugodt éltemet
 Most egyedül ez keseríti meg.
 Tégy érte, amit tenni bír erőd,
 Légy jó fiú és gyámolítsad őt.
 Vedd vállaidra félíg terheit
 S meglásd, öcsém, az Isten megsegít.
 S anyánkat, ezt az édes jó anyát.
 Ó Pistikám, szeresd, tiszteld, imádd!
 Mi ő nekünk? Azt el nem mondhatom,
 Mert nincs rá szó, nincsen rá fogalom;
 De megmutatná a nagy veszteség:
 Ha elszólítná tőlünk őt az ég...
 E néhány sorral érd be most, öcsém,
 Én a vidámság hangját keresem,
 És akaratlan ilyen fekete
 Lett gondolataimnak menete;
 S ha még tovább fonnám e fonalat,
 Szívem repedne a nagy kín alatt.
 Más levelem majd több lesz és vidám,
 Isten megáldjon, édes Pistikám!

(Petőfi Sándor.)

Nincs is szebb, gyermekek, a boldog, megelégedett családi életnél. Amikor édesapa és édesanya körül ott játszadoznak a gyermekek. Mindenki végzi a jó Istentől ráért munkát s megelégedett a család. Csak akkor van baj, akkor köszönt be a szomorúság, ha előregednek a szülők s a gyermekek nem végzik becsületesen munkájukat. Ilyenkor úgy érzik a szülők, akik pedig egész életüket gyermeküknek áldozták, mintha kifosztották volna őket. Gyermekek, ki tudná meghálálni jó szüleinek mindazt a sok fáradságot, törődést, gondot és aggodást, amit értetek vállalt? És melyik gyermek tudná megtagadni jó szüleit? Olyan talán a világon sincs. Arany János, a másik magyar költő gyönyörű végrendeletet hagyott gyermekére, de minden magyar gyermekre is. Hallgassátok!

FIAMNAK.

Hála Isten! Este van megint.
 Mával is fogyott a földi kín,
 Bent magános, árva gyertya ég,
 Kívül leskelődik a sötét.
 Ily soká, fiaeskám, mért vagy ébren?
 Vetve ágyad puha-melegen:
 Kis kacsóid összetéve szépen,
 Imádkozzál, édes gyermekem!